

Hoe wil de Heer Jezus, dat zijne discipelen omtrent Hem zullen gezind zijn en handelen?.

<https://hdl.handle.net/1874/353486>

gec.

(2)

HOE WIL DE HEER JEZUS, DAT ZIJNE
DISCIPELEN OMTRENT HEM ZULLEN
GEZIND ZIJN EN HANDELEN?

TWEDE DRUK.

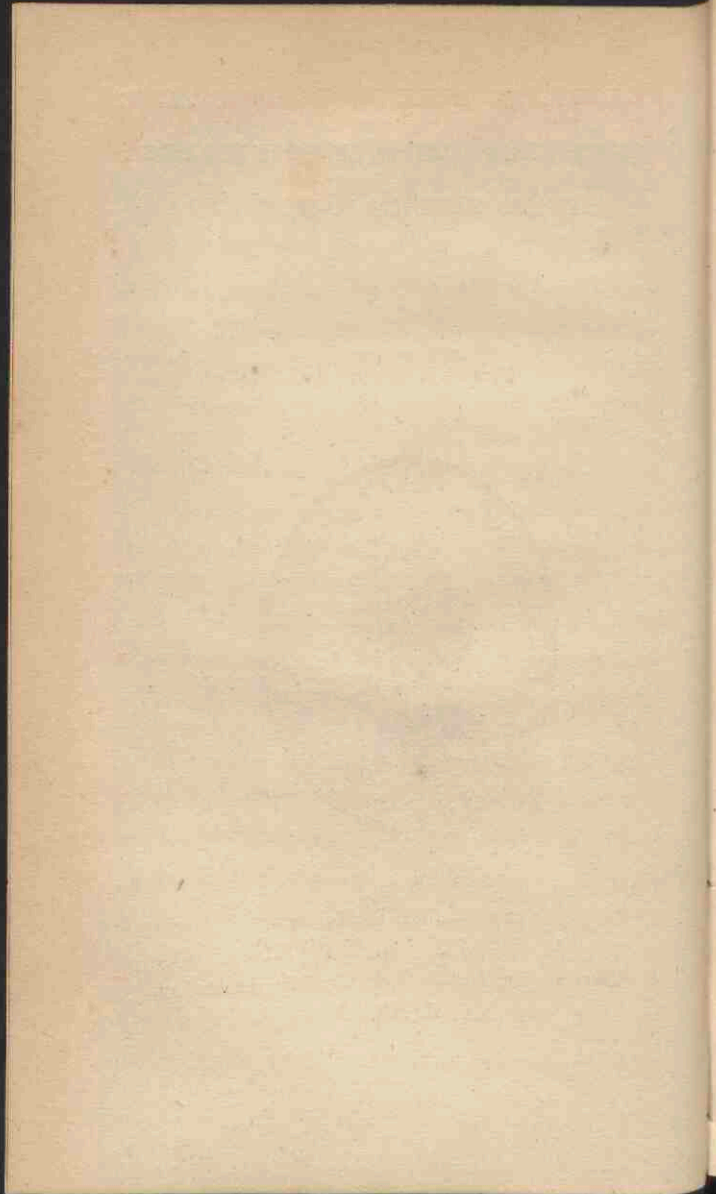

Te ROTTERDAM, bij
M. WIJT & ZONEN

Drukkers van het Nederlandsche Zendinggenootschap.

1853.

No. LXX.

VOORBERIGT.

Gecommitteerden van het Nederlandsche Zendinggenootschap, tot het opstellen, verzamelen en uitgeven van kleine Stukjes ter bevordering van Evangelische kennis en godzaligheid, ook bij mingeoefenden; —
namelijk: L. DIBBITS, L. MERENS, Predikanten,
H. E. VINKE Th. Dr. en Hoogleeraar te Utrecht,
J. MOLL, Jacobz., Predikant te 's Gravenhage,
W. VAN DER LEEUW, Predikant te Amsterdam,
R. ADRIANI en J. J. VAN OOSTERZEE Th. Dr.,

Predikanten te Rotterdam, overeenkomstig hun ambt en hunne bediening, dat oogmerk gaarne willende bevorderen, en in uitzigt op des Heeren medewerkenden zegen, bieden het nevensgaande Stukje hunnen landgenooten aan; erkennende intusschen geene uitgave voor echt, dan welke door een hunner of door de drukkers dezès onderteekend is.

M. W. J. L. J. J. J.

HOE WIL DE HEER JEZUS DAT ZIJNE
DISCIPELEN OMTRENT HEM ZULLEN
GEZIND ZIJN ÉN HANDELEN?

Toen de Heiland zijne discipelen weinige dagen voor zijn vertrek van de aarde naar den hemel den lastbrief gaf, volgens welken zij hunnen arbeid moesten inrigten, sprak Hij onder anderen, ook dit woord: *leerende hen onderhouden al wat ik u geboden heb* (1). Zij moesten het Evangelie des koningrijks, de blijde boodschap van vergeving en bekeering in Zijnen naam, vrede door het bloed des kruises verkondigen in de geheele wereld, onder alle volken. Met dat woord der belofte van genade en zaligheid moesten zij beginnen, daardoor de menschen uitlokken, noodigen en bewegen, om door den doop uitwendig, en door het geloof inwendig,

(1) Matth. XXVIII: 19^b.

zijne discipelen te worden. Hiermede moest dan ook gepaard gaan hen te leeren om al datgene te volbrengen, wat zij uit JESUS eigen mond als de heilige roeping en verplichting zijner vereerders hadden leeren kennen. Hetgeen zij te doen en te laten hadden, dat moesten zij hen leeren onderhouden, dat is, duidelijk en nadrukkelijk aanwijzen, wat zij moesten onderhouden naar zijn' wil, hoe zij dat onderhouden konden en hoe zij het moesten doen. Gij ziet dus, belofte en bevel, geloof en gehoorzaamheid moesten in de prediking zoowel als in de beoefening van het Christendom hand aan hand onafscheidelijk zamengaan. Die het Evangelie der belofte predikte zonder van het onderhouden zijner geboden te gewagen, bragt slechts het halve Evangelie; en wie op het onderhouden van zijne geboden aandrong zonder dat te verbinden met, en te gronden op het geloof aan de beloften des Heeren, maakte zich evenzeer schuldig aan verminking van het Evangelie. Beide behoorde tot denzelfden lastbrief, en het eene was zoo naauw aan het andere verbonden, als wortel en vrucht, als fundament en gebouw, als inwendig leven en ui-

terlijk bedrijf. Het doen onderhouden stond niet in hunne magt, maar het leeren, het aanwijzen, dat was hunne zaak. Zij moesten dat dan ook doen, zoo als Hij het geboden had, en omdat Hij het wilde, zoodat het onderwerping aan, en gehoorzaamheid jegens Christus werd. Zij moesten het even zuiver, onverdeeld en onbedeesd verkondigen, als zij geroepen waren om de belofte, zonder er iets af of toe te doen, aan te bieden.

Die last, aan de eerste verkondigers van het Evangelie gegeven, is nog verbindend en blijft zulks de eeuwen door. Vraagt men: hoe kan men weten wat Jezus geboden heeft? Wij kunnen het vernemen uit hetgeen de Heer aan Zijne Apostelen heeft geboden en zij van Hem gehoord hebben, terwijl men uit hunne brieven en redevoeringen kan zien, hoe deze gezanten dit ontwikkeld, gewijzigd en toegepast hebben op het leven en dagelijksch bedrijf in de verschillende omstandigheden, waarin de Christenen zich bevonden.

Het oogmerk van dit geschrift is niet om in het algemeen hierover uit te weiden. Een meer bepaald doel heeft men hier op het

oog, dit namelijk, wat Jezus van zijne discipelen voor zich zelve vordert, hoe Hij wil, dat men omtrent Zijn persoon zal gezind zijn, leven en zich gedragen, Ook dit behoort tot de dingen, van welke de Heer bij zijn vertrek van de aarde tot de jongeren zeide: Leert hen, die gij door doop en onderwijs tot Mijne discipelen vormt, te onderhouden alles, wat ik u geboden heb.

Wij kennen Hem als den grootsten en besten Zedeleeraar, die de wet Gods duidelijk en krachtig verklaard en ontwikkeld, en haar rein en zuiver, ontdaan van alle misvattingen, heeft voorgesteld. Doch hooger is het standpunt waaruit wij Hem nu gaan beschouwen: uit een standpunt, waarop Hij geheel alleen staat en niemand met Hem te vergelijken is, als den Zoon des Vaders, die eischen kon wat niemand vermag; als den Zaligmaker en Heer, die regt heeft om met majesteit en gezag te gebieden, wat geen Profet, geen Apostel, geen Engel zou hebben durven doen. Er zijn zeer vele verschillende meeningen omtrent den Zaligmaker in omloop, zoodat de Heer ook nu wel vragen mag: *wie zeggen de menschen, dat Ik, de*

Zoon des menschen, ben? (1) Doch het komt er op aan, dat wij Hem zóó beschouwen en vereeren als Hij is, en weten wat Hij voor zich van zijne discipelen geeischt heeft.

Komt dit boekje den een of ander in handen, die tot hiertoe anders over den Heiland dacht, dan hij hier leest, hij zette zich tot een onbevooroordeeld onderzoek, en beproeve in gemoede, wat er geschreven staat. Ootmoedig vraagt hij, die dit schrijft, en begeere de lezer de besturing van den Geest des Heeren, die in al de waarheid leidt!

Wij zetten ons tot de eenvoudige beantwoording der navolgende vragen:

Wat heeft JESUS voor zich zelve van zijne discipelen geeischt, en in welke mate?

Op welken grond en met welk gezag heeft Hij dit geeischt?

Met welke aanmoedigende beweegredenen heeft Hij zijnen eisch ondersteund?

Wat kan ons naar Zijne aanwijzing in staat stellen om dien eisch te volbrengen?

Van welk gewigt is dit in de voorstelling en beoefening van het Christendom?

(1) Matth. XVI: 13b.

WAT HEEFT DE HEER JEZUS VOOR ZICH ZELVEN
 VAN ZIJNE DISCIPELEN GEEISCHT EN
 IN WELKE MATE?

In de beantwoording der bovenstaande vraag bepalen wij ons alleen bij hetgeen ons van Zijne omwandeling op aarde, in de dagen zijns vleesches, door de schrijvers der Evangelien berigt is. Wat de Apostelen daarvan in hunne brieven getuigd hebben, is uit het vroeger onderwijs van den Heiland zelve ontleend en daarop gegrond. Zij getuigden dit ook niet naar hunne bijzondere meening en opvatting, maar door den Heiligen Geest verlicht en bestuurd, spraken en schreven zij naar den wil van Hem die hen gezonden had, in Zijne kracht en door Zijn gezag. Als wij dan met een oog op hetgeen de Heer de Zijnen geboden heeft, deze vraag doen, komen ons drie dingen voor de aandacht: Wij moeten in Hem gelooven, — Hem belijden, — Hem volgen.

Wij moeten in JEZUS gelooven.

Dat is een allereerste eisch. Van niets

heeft JEZUS zoo dikwerf gesproken, niets zoo dringend gevorderd als geloof in Hem. Niet slechts aan Zijn woord, maar geloof in Zijn' persoon, in Hem, als van God gekomen; in Hem den Zoon des Vaders, den CHRISTUS Gods, het licht der wereld, de opstanding en het leven, den Heiland en Redder, gekomen om te behouden en zalig te maken, dat verloren was, als de weg, de waarheid en het leven, zonder wien niemand tot God komen kan. De Profeten vorderden geloof in God, de Apostelen geloof in JEZUS. Hij vorderde geloof in Zich zelve. Dit was het doel van Zijne wonderen en voorzeggingen, dat men gelooven zou in Hem. JOHANNES schreef aan het slot van zijn Evangelie, dat al wat hij van JEZUS leven, lijden, sterven en opstanding vermeld had, geschreven was, opdat de christenen zouden gelooven, dat Hij was de CHRISTUS, de Zoon van God en geloovende, het leven hebben in Zijnen naam. De groote en voorname inhoud der prediking, die de Apostelen, Zijne gezanten in de wereld, verkondigen zouden, geeft MARCUS in dier voege op: *die gelooft zal hebben en ge-*

doopt zal zijn, zal zalig worden, maar die niet zal geloofd hebben zal verdoemd worden (1). Dat gelooven beschrijft JESUS als een komen tot Hem, een aanschouwen van Hem, het leven zoeken bij Hem, het toevertrouwen van zichzelf aan Hem, gelijk de zieke zich aan den geneesmeester toevertrouwt en hij, die in gevaar is om in de diepte te verzinken zich aan de hand ter redding uitgestrekt, vasthoudt. Het is een zien op Hem als verhoogd aan het kruis, om niet verloren te gaan, maar het eeuwige leven te hebben, gelijk de Israëlitcn op de koperen slang zien moesten.

Dat geloof eischte Hij zonder eenige maat of beperking. Men moest in Hem gelooven, gelijk men in God geloofde. Men moest op Hem vertrouwen, al was Hij naar het ligchaam afwezig, als naar Zijne Godheid, majesteit, genade en geest door alle tijden, in alle omstandigheden, aan alle plaatsen tegenwoordig. Men moest in Hem gelooven als in den eeniggeboren des Vaders, als den Zaligmaker en Redder van zondaren. Het moest een geloof zijn om

(1) Hoofdst. XVI: 16.

zijns zelfs wil, dewijl Hij het was, die het zeide, Hij, die het doen kon. Hij bestrafte wanneer het geloof klein en wankelend was, zelfs in den storm en bij gevaar van te vergaan. Hoe ruimer, grooter en onbepaalders dit geloof in Hem was, des te meer werd het door hem goedgekeurd en geprezen. Hij vorderde het ook dan nog, als Hij van de aarde zou zijn heen gegaan. Tot de voleindiging der wereld was *dit* het eerste en grootste bevel aan ieder, wien het Evangelie zou verkondigd worden onder alle volken: *geloof in den Heer JEZUS!*

Wij moeten JEZUS belijden.

Zie daar den tweeden eisch, dien JEZUS aan zijne discipelen deed. Hem voor de menschen te belijden, Zijns zich niet te schamen, dat te toonen, door zich in Zijnen naam te laten doopen, en ook tot Zijne gedachtenis bij een te komen om, bij de teekenen van zijn verbroken ligchaam en vergoten bloed tot vergeving der zonden, het inwijdings-offer des nieuwen Testaments, met elkander te vieren. Men moest Hem

erkennen, in Hem roemen, Hem verheerlijken en daardoor zich als zijne discipelen onderscheiden van de wereld, gelijk de Israëliet dat vroeger deed door zijne besnijdenis en zijn Pascha. Dus moest men Hem vrijmoedig, openlijk als Heer en Meester, als Heiland en Verlosser, als Hoofd en Koning belijden. Niet maar *Heere! Heere!* zeggen, maar uit een waarachtig, innerlijk geloof zich zijne discipelen en onderdanen betoonen.

Dat belijden en vereeren van Hem heeft geene grenzen. Om zijnentwil moet men smaad en schande, ja zelfs den dood trotseren. Hij zegt er van: *wie zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen, maar zoo wie zijn leven verliezen zal om mijnentwil, die zal het vinden* (1). Wie Hem belijdt, dien zal Hij ook belijden; maar wat heeft hij dan te wachten, die Hem mis kent en verloochent? Hij eischt het dierbaarste dat de mensch heeft, dat, hetwelk de een van den anderen niet mag afeischen, waarover niemand behalve God regt heeft te beschikken . . . . het leven!

(1) Matth. XVI: 25.

Wij moeten JESUS volgen.

Hieraan moet het blijken of wij Hem toebehooren, zoo wij op Hem staren, die het licht der wereld is, aan Zijne leiding en voorgang ons gewennen, Hem volgen, gelijk de schapen den herder volgen. Wij moeten Hem gelijk worden in nederigheid, in zelfverloochening, gehoorzaamheid en liefde. Hij gaf daarvan een indrukmakend voorbeeld, toen Hij, de Heer en Meester, de voeten der discipelen wiesch en daarbij sprak: » *Indien dan ik, de Heer en Meester, uwe voeten gewasschen heb, zoo zijt gij ook schuldig elkanders voeten te wasschen. Want ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat, gelijkerwijs ik u gedaan heb, gijlieden ook doet* (1). Van allen, die achter Hem wilden komen, eischte Hij, dat zij zich zelve verloochenden, en zijne geboden bewaarden, gelijk Hij de geboden zijns Vaders bewaard had; dat zij elkander lief hadden, gelijk Hij hen had lief gehad, en dus alzoo wandelden gelijk Hij gewandeld had. De dienstknecht moest worden gelijk de Heer, en de discipel gelijk de Meester.

(1) Joh. XIII: 15, 16.

Ook hier geldt geene uitzondering. Het volgen van Hem moet even zoo onbepaald en zonder eenige beperking geschieden als het gelooven in Hem en belijden van Hem. In alles waarin wij Hem kunnen navolgen, is Hij het voorbeeld, wiens voetstappen men steeds te volgen heeft. Naar Hem moeten wij ons vormen, aan Hem trachten gelijk te worden. Dierbaar zijn ons vader en moeder, echtgenoot en kroost; maar wordt het gevorderd, dan moeten wij voor Hem alles over hebben, wat ons op aarde lief en dierbaar is. Waar het ons in de navolging van Hem en het gehoorzamen aan Hem zou belemmeren, daar moeten wij alles voor Hem veil hebben. Hij moet ons lief en waard zijn boven alles wat op aarde dierbaar is. Wij moeten dus den Zoon eeren, gelijk men den Vader eert, den Zoon lief hebben, gelijk men God lief heeft, Hem gehoorzamen gelijk men God gehoorzaamt. Zie, zoo onbepaald was Jezus in Zijne eischen. Zoo heeft Hij gesproken op aarde voor de ooren zijner Apostelen, en zoo moesten zij leeren onderhouden alles wat Hij hun geboden had.

Wie is deze, zoo vroeg men met verbaazing, dat Hij den storm en de onreine geesten gebieden kan? Wie is deze, dat Hij de zonden vergeven kan? Zoo mogen wij ook wel vragen: wie is Hij die zulke eischen doen kan? Verlangt gij hieromtrent eenige aanwijzing, gij zult dan met belangstelling het antwoord lezen op de vraag:

OP WELKEN GROND EN MET WELK GEZAG HEEFT
DE HEER JEZUS DIT VOOR ZICH GEEISCHT?

Het was naar den wil des Vaders, dat Hij aldus sprak. Bij herhaling zegt Hij ons dat het de wil was desgenen die Hem gezondend had, in Hem te gelooven, dat dit het werk Gods was, dat men werken moest, dat de Vader degenen die Hem volgden en dienden, zou eeren. En omgekeerd, dat zij die Hem verwierpen en Zijn woord niet ontvingen, het leven niet zouden zien. Verder: dat de Vader Hem daartoe geheiligd en in de wereld gezondend had, opdat allen in Hem zouden gelooven, en dat juist hierdoor de Vader in den Zoon zou verheerlijkt worden. Het is er dus verre af, dat hierdoor

de eere des Vaders zou verkort worden, gelijk zijne vijanden beweerden. Men kan den Vader niet hooger eeren dan in den Zoon, dien Hij lief heeft en door en in wien Hij zich geopenbaard heeft.

Zoo geeft dan de oorspronkelijke heerlijkheid, die hij bezit als de eeniggeborene van den Vader, Hem regt en gezag om alzoo te spreken en te gebieden. Hier komt nog bij de magt en heerschappij, die Hij van den Vader ontvangen heeft. De Vader heeft Hem alle dingen overgegeven, Hem magt gegeven over alle vleesch, Hem gezet aan zijne rechterhand in heerlijkheid, bekleed met alle magt in hemel en op aarde. Hij is de Koning en de Heer, aan wien zich alles onderwerpen moet. Hij was het waarachtige licht, dat men onbepaald kan volgen. Hij is de Zaligmaker, aan wien men zich toevertrouwen, de goede Herder, dien men volgen, de Vorst des levens, dien men eerbiedigen moet. Hij stond dus niet alleen in de nauwste betrekking tot God, maar ook in zulk eene hooge betrekking boven de menschen, als geen MOZES, geen ABRAHAM, geen engel zelfs tot de menschen gestaan

heeft, of staan kon. Hij was de Heer en het hoofd der menschen, bestemd door den Vader, om over al wat leeft te heerschen, wanneer Hij zijn leven gegeven zou hebben voor de wereld en zijne ziele tot een rantsoen voor hunne zonden. Hij heeft dus een oorspronkelijk regt, als het Woord, waardoor alle dingen gemaakt zijn, een gegeven regt, als de Christus, aan wien de Vader magt gegeven heeft, en een verkregen regt door zijne opoffering voor hen, als de Herder, die zijn leven stelde voor de schapen. Hij kon dus spreken, bevelen en eischen, zoo als niemand konde.

Hier komt nog bij, dat Hij naar dien maatstaf zal oordeelen. Immers de Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel aan den Zoon gegeven. Hij is de Regter, die eens komen zal, voor wien geloovige en ongeloovige, vriend en vijand zal worden teregt gesteld. Dan zal Hij naar dat woord door Hem gesproken, oordeelen; dan zal zaligheid of rampzaligheid er van afhangen of men in Hem heeft geloofd, dan of men Hem ongehoorzaam geweest is. Dan zal

Hij bijzonder vragen, of men hetgeen men voor of om Hem konde doen, volbragt of verzuimd heeft, of men Hem beleden, dan of men Zijns en zijner woorden zich geschaamd zal hebben.

De aangevoerde redenen worden nog versterkt, als wij het volgende daar bij voegen. Al hetgeen Hij eischt is noodzakelijk om te komen tot het verkrijgen en genieten van die zaligheid, die Hij voor ons zondaren verwierf, en die ons door de genade van God is toegedacht en beloofd. Het is onmogelijk om door ons zelve behouden te worden. Wij kunnen ons niet verlossen van den vloek der wet, niet bevrijden van het verderf, dat ons wacht, niet verzekeren van de goddelijke goedkeuring of gunst, niet genezen van de onreinheid en het bederf, dat in ons is. God heeft zijn' Zoon verordineerd en ons gezonden om onze verlorene zaak te herstellen, om te doen en te volbrengen buiten ons, voor ons en in ons, wat er tot onze volkomene redding noodig is. Hij is het, zonder wien niemand tot God komt of komen kan. Hoe kunnen

wij dan nu behouden worden? Immers niet anders dan door geloof in Hem, vertrouwen op Hem, onderwerping aan Hem en door Hem te volgen. Het is de weg, de eenig mogelijke, de van God zelve verordende, in het Evangelie aangewezen weg, welken ieder, die mensch en zondaar heet en begeerig is om behouden te worden van den toekomenden toorn en in te gaan in het eeuwige leven, moet bewandelen. Het is de weg onzes heils; als de Heer ons lief heeft, moet Hij het eischen, want ons eigen eeuwig belang, onze zaligheid vordert het.

Hij had dus alle regt om voor zich zelve dat onbeperkt geloof, die hoogste liefde, dat vrijmoedig, openlijk erkennen, dat getrouw en standvastig volgen te eischen. Hij had regt om zijnen Apostelen te gebieden alle volken te leeren onderhouden, wat Hij hun geboden had, en daarmede overal voort te gaan, zonder ophouden en zonder eenige verandering of vermindering, tot aan de voleinding der wereld; want het rust op het gezag van Hem, die met majesteit zeggen kon: *Mij is gegeven alle magt in*

hemel en op aarde, gaat daarom heen, en predikt het Evangelie aan alle volken! (1)

Maar hoe deed Hij dat nu? Niet als een strenge wetgever, die uit de hoogte gebiedt; maar als een goede en beminnelijke Heer, die daartoe wil uitlokken en bewegen door liefde. Schijnt hetgeen Hij eischt u zwaar en moeilijk te volbrengen, zoo zal het u welkom zijn eenig antwoord te lezen op de vraag:

MET WELKE AANMOEDIGENDE BEWEEGREDEKEN
HEEFT HIJ ZIJN' EISCH ONDERSTEUND?

Er kunnen verschillende beweegredenen worden opgegeven. Bij voorkeur bepaalt dit geschrift u bij die genen, welke uit de hoedanigheid van zijn' persoon, — den aard van zijne dienst, en — de heerlijke vergoeding daaraan verbonden ontleend zijn.

Wie is Hij? De goede Herder, die zijne schapen kent, die ze lief heeft, getrouw voor hen zorgt, goede weide geeft, die ze bewaart in den naam des Vaders, zoodat

(1) Matth. XXVIII: 18^b en Marc. XVI: 15.

niemand hunner verloren gaat, en die niet gedoogen zal, dat ze gerukt worden uit zijne hand. Wie is Hij, die zich de minsten zijner broederen aantrekt en deel neemt in hun lief en leed? De leeraar, die zacht en nederig van harte is en van wien men dus gaarne wil leeren; de Heer, die zijne discipelen vrienden heet en als vrienden wil behandelen, die ze wil doen aanzitten met Hem en woning bij hen maken, bestendig bij hen te vertoeven. Zelfs in den hemel schaamt Hij zich niet voor de engelen Gods hen als de zijnen te belijden. Hij wacht hen daar, opdat zij zijne heerlijkheid aanschouwen en in zijne vreugde deelen zullen. Bij zijn heengaan beloofde Hij hun eene plaats te bereiden in de woningen des Vaders, en dan te zullen wederkomen om hen tot zich te nemen, opdat zij zouden zijn, waar Hij was. Wie zou Hem niet tot Heer begeeren? Hem niet eeren? Wie zich niet aan dien Herder overgeven, die Zijn leven voor zijne schapen niet ontziet?

De aard van Zijne dienst is zoodanig, dat Hij het noemt een zacht juk en ligte last,

en in waarheid verdient zij dien naam te dragen, want Zijne geboden zijn niet zwaar. Hij eischt niets, of Hij is zelf daar in voorgedaan. Hij heeft het zelf in veel grooter mate dan Hij het immer van eenig discipel vordert, om onzentwil gedaan of verloochend. Hij is van boven gekomen, heeft den hemel verlaten, zich met ons vleesch en bloed vereenigd, in de gestalte van een dienstknecht op aarde gewandeld, ontdaan van alle heerlijkheid. Hij heeft de schande veracht, het kruis verdragen, zijn leven voor ons afgelegd, zijn bloed gestort, en dat deed Hij opdat wij, in Hem geloovende, niet zouden verloren gaan, maar het eeuwige leven hebben. Heeft Hij ons alzoo lief gehad, wat zou er dan te groot en te veel zijn, dat wij niet gaarne voor Hem zouden over hebben en voor Hem bereidwillig ten offer brengen? Het gelooven in Hem, het belijden van zijnen naam, het volgen van Hem, brengt uit zijnen aard de aangenaamste, de gezegendste gevolgen terstond met zich. Het geeft rust voor het hart, licht op het pad, vrede en blijdschap in God; de honger wordt verzadigd en de dorst gelescht. Men heeft en

vindt het leven, het ware, eeuwige leven, wordt niet veroordeeld, komt niet in de verdoemenis, maar is overgegaan uit den dood in het leven.

Wij zijn zinnelijke menschen, aan het stof en de aarde vermaagschapt en gehecht. Het valt ons zwaar ons zelve te verloochenen, eer, genoeg en rust, vrienden en betrekkingen ten offer te brengen, en ter liefde van christus, in gehoorzaamheid aan Hem, voor de navolging van Hem, om zijns naams en zijner zaak wil alles veil te hebben. Dit weet Hij, die ons kent, beter dan wij ons zelve kennen. Hij wist het, wat het zijnen jongeren zou kosten, om in plaats van al die schoone vooruitzigten op aarde vervuld te zien, integendeel Hem te belijden, Hem te volgen ook in den weg van smart en beproeving. Doch Hij wees hen daarbij op het loon, dat hun te wachten stond in den hemel; eene vergoeding, zoo ruim en heerlijk dat daarbij de opoffering klein en licht werd in hunne oogen. Tegen het verlies van huis en akker stelt Hij het honderdvoudig wedervinden in de

toekomende eeuw over: tegen de schande en smaad dezer wereld, de hooge eer, beleden te worden als goede en getrouwe dienstknechten voor de Engelen, en wat nog meer zegt, de Vader zal hen eeren. Tegen de droefheid en smart hier beneden, het ingaan in zijne vreugde daarboven. Tegen het verlies van het leven, het behouden, vinden en verkrijgen van het ware leven. Tegen alle vervolgingen op aarde, het groote loon in den hemel, zoodat zij zich zelfs zouden verblijden en gelukkig rekenen wanneer zij om zijns naams wil smaadheid moesten dragen. Ziet, zoo heeft de Heer op velerlei wijze aangemoedigd tot de onderhouding van zijne geboden! Zoo heeft Hij tot het gelooven, belijden en volgen van Hem zoeken te bewegen en te sterken. Maar nu:

WAT KAN ONS IN STAAT STELLEN OM ZIJNEN
EISCH TE VOLBRENGEN?

Het zou een onbarmhartig en onmensche-lijk Heer en leeraar zijn, die alleen zijne bevelen gaf, zijne eischen voordroeg, zonder

eenige aanwijzing hoe men die het best kan volbrengen en wat daartoe kan in staat stellen. Zulk een Heer en Meester was Hij niet, wien wij den eernaam geven van den goeden Herder en besten Leermeeester. Wij vinden reeds in zijn onderwijs op aarde den weg aangewezen om zoo jegens Hem gezind te zijn en te handelen, als Hij geboden heeft.

Voor alle dingen moeten wij hier denken aan hetgeen waarvan Hij zoo menigmaal sprak, en hetgeen de menschen van zijnen tijd en ook wel van lateren tijd, niet bedenken, niet gelooven, gedurig vergeten en voorbijzien: het levensbeginsel, de grond des gemoeds moet uit God en tot God gericht zijn. Men kan geene vijgen van doornen, geene druiven van distelen plukken. De boom moet goed gemaakt worden, zullen de vruchten goed zijn. Het is die geboorte uit den Geest, waardoor wij bedenken wat des Geestes is, zonder welke niemand het koningrijk Gods zien kan. Het is het geboren zijn uit de waarheid, waardoor men hare stem hoort. Het is de gezindheid van een kind, waardoor men het koningrijk Gods kan ontvangen. Het is van den Vader te hoo-

ren en te leeren, waardoor men tot Hem komt; met andere woorden, de vernieuwing in den geest des gemoeds, waardoor men de behoefte gevoelt aan de kennis van den Vader en den Zoon, en de gemeenschap des H. Geestes. Gevoel van behoefte dus aan licht, schuldvergiffenis, vrede des gemoeds, reinheid des harten en zaligheid. Hierdoor ontvangt de ziel, bij het gevoel dat men geen leven in zich zelve heeft, en bij het besef van het ongenoegzame der aardsche dingen, eene innerlijke begeerte en rigting tot God en de geestelijke en hemelsche dingen van zijn koninkrijk. Het is het tot inkeer komen van den verloren zoon. Het is het schuldgevoel van de tollenaars, die tot JEZUS kwamen, en de begeerte om wat anders, beters en hoogers te ontvangen dan de discipelen bij hun vroeger beroep, de Mattheïssen en Zacheïssen bij hun tolbedrijf genoten. Het is belangstelling in het heil der ziele, dat weegt en dringt en drijft boven den akker en de koopmanschap. Dat beginsel des geestelijken levens moet in ons zijn, zal men in JEZUS gelooven, Hem belijden en Hem volgen, gelijk Hij het wil

en eischt. Zonder dit komt men niet tot Hem om het leven te ontvangen, en zoo men komt, men gaat spoedig weder terug, als Zijne woorden ons niet bevallen, of men wijkt af, als er ergernissen komen. Ja al belijdt men Hem eenigzins voor de menschen, het is maar *Heere! Heere!* zeggen met de lippen, waaraan het hart geen deel neemt; en van het volgen van Hem komt weinig; slechts in zoo verre als dit met tijdelijk belang, de eer en het genot der wereld, waaraan men verbonden is, en waarvoor christus en zijn Evangelie moeten achterstaan, kan zamen gevoegd worden. In ons binnenste moet dus de grondgezindheid vernieuwd worden. Zoo lang dat geen plaats heeft, begrijpt men niet de dingen die des Geestes Gods zijn. Zij zijn in het oog van den zinnelijken, aardschgezinden mensch, al is hij anders nog zoo verstandig in andere dingen die tot de wereld behooren, dwaasheid. En de Heer uit den hemel, wiens koningrijk en wiens onderdanen niet van deze wereld, noch uit deze wereld zijn, heeft voor den zoodanigen geene aantrekkelijkheid, dat hij Hem zoude begeeren.

Is er zulk eene hoogere levenskiem en beginsel bij ons gewekt, dan is het noodig dat wij ons allernaauwst met Christus vereenigen door geloof en liefde; want in Hem alleen kunnen wij vruchten dragen. De rank, die op zichzelf blijft, buiten vereeniging met den wijnstok, is en blijft onvruchtbaar, want zonder Mij, heeft de Heer gezegd, kunt gij niets doen (1). Het is die verbindtenis en vereeniging met Hem, als onzen eenigen, volkomen', van God geschonken zieleredder, die alles voor ons heeft en alles aan ons doen wil, wat wij behoeven en begeeren, waardoor Hij in ons en wij in Hem zijn, waardoor wij levenslust, kracht, moed en ijver ontvangen, om naar Hem te hooren, Hem te volgen, te dienen en al zijne geboden te bewaren. Door het geloof vereeren wij Hem, zoeken wij kracht bij Hem, en door de liefde tot Hem wordt het ons licht, is er lust, toeleg, gezetheid om den Heer dien wij liefhebben te behagen en te doen wat Hij van ons eischt.

Hiertoe is niet minder noodig in Hem te

(1) Joh. XV: 5.

blijven. Zoo sprak de Heer tot zijne discipelen, die in Hem reeds van harte geloofden en Hem gevolgd waren, zelfs met verlaten van betrekkingen en beroep: »blijft in Mij en Ik in u" (1). Hij onderscheidde dit van het blijven in zijn woord, schoon Hij het daarmede zeer naauw verbindt: »indien gij in Mij blijft en mijne woorden in u blijven" (2). Beide behooren ook bij een. In JESUS te blijven, is de gemeenschap met zijn' persoon, als hoofd en Heer, als beginsel van leven en kracht, door gebed en geloof te onderhouden. Een gevolg daarvan is het hooren van zijne stem, het zich rigten naar zijn woord, het handelen en wandelen naar zijne uitspraken. In welk eene gansch eenige, hooge betrekking plaatst de Heer JESUS zich daardoor boven allen. Hij is de levenskracht, de levenswekker en levensonderhouder voor al zijne discipelen. Hij heeft invloed op allen; Hij deelt zich mede aan allen, waar zij zijn, al is Hij van hen weggegaan naar den hemel en al zijn zij op aarde, Hij is toch niet alleen in hun midden, met hen, maar ook in hen. Zij leven door en

(1) Joh. XV: 4. (2) Joh. XV: 7.

in Hem, en door die gemeenschap van hunne zijde te onderhouden en aan te kweeken blijven zij in Zijne liefde, dragen zij vruchten, vermogen zij alles en wordt de Vader verheerlijkt.

Zietdaar nu lezers; den weg, het middel, om hetgeen JESUS eischt te kunnen volbrengen: verbindtenis aan Hem, vereeniging en voortdurende gemeenschap met Hem. Maar ziet gij daarin den Heer ook niet tevens in zijne grootheid en heerlijkheid voor u, als meer dan mensch of Engel, als den eeniggeborenen van den Vader, vol van genade en waarheid? Zulke eischen en bevelen kon alleen Hij doen, die één is met den Vader, het leven en het licht der menschen. Zij kennen Hem dan niet, die Hem als waarheidsleeraar of zedeprediker in gelijken rang, of misschien een weinig hooger plaatsen dan MOZES, SALOMO of anderen. Neen, hoewel wij allen hunnen rang laten, en de namen dier verdienstelijke mannen met eere noemen, hier is meer dan MOZES, dan SALOMO, dan allen, die voor of na Hem geweest zijn en gesproken hebben. Het is niet maar de

zedewet, die Hij herhaald, gezuiverd, ontwikkeld, uitgebreid heeft. Het is de gehoorzaamheid en het leven des geloofs van den begenadigden en verlostten zondaar, die door Christus tot God opklimt, door den Zoon tot den Vader gaat, die Hem erkent, gehoorzaamt, dient, tot heerlijkheid des Vaders, die door Hem gelijk te worden, volmaakt wordt gelijk de Vader in den hemel volmaakt is. Bij den zoodanige is het doen van den wille Gods, het houden van zijne geboden, eene vrucht van het geloof in Christus van dankbare liefde tot Hem en van het leven des Geestes en van Christus zelve in hem. Hij doet het alles voor Christus, door Christus, naar het woord van Christus en in vereeniging met Hem. Dat is de christelijke deugd, de evangelische heiligmaking, de godebehagende gehoorzaamheid!

VAN WELK GEWIGT IS DIT IN DE VOORSTELLING
EN BEOEFENING VAN HET CHRISTENDOM?

Met de korte beantwoording dezer vraag worde dit kleine geschrift besloten. Bij de voorstelling van het Christendom denk ik

aan de eerwaardige mannen, die ons het woord van God verkondigen. Zij mogen het Evangelie van Gods vergevende genade, de blijde boodschap der zaligheid, den rijkdom van des Heeren beloften niet verbergen, maar moeten die onbedekt in al haren omvang verkondigen. Evenzeer moeten zij met kracht en nadruk op de betrachting van de eischen en geboden des Heeren aandringen, zonder iets terug te houden. In beide gevallen zouden zij een ander Evangelie prediken dan gegeven is en bevolen te verkondigen. Hierop komt het inzonderheid aan, dat men het zóó leere gelooven, als de Heer het ons geboden heeft. Alles, zonder eenige uitzondering, op die wijze en op dien grond, als Hij heeft voorgeschreven. Het hindere u dan niet lezer! maar zij u veeleer dankstof, wanneer de leeraar, of de leeraars, die onder u arbeiden, telkens zoo zeer aandringen op het geloof in den Heer JEZUS CHRISTUS, dewijl dit het beginsel, de grondslag en de wortel is, waaruit het alles moet voortvloeijen, wat gij doet. Het is tech niet slechts omdat het betamelijk, pligtmatig is, omdat het uw belang vordert

en u voordeel aanbrengt. Zoo zouden wij moeten schrijven voor menschen die CHRISTUS niet kennen en Hem niet belijden; maar voor discipelen des Heeren moet het genoeg zijn, de Heer wil het, CHRISTUS heeft het geboden, Hij is er ons in voorgegaan. Daarom geven wij u dien eenvoudigen regel, die het spoedig en gemakkelijk voor uwe overtuiging beslissen kan, en in de meeste gevallen voldoende is. Wat heeft de Heer gezegd? Past dat een discipel van den nederigen, liefdevollen en heiligen JEZUS? Is dat het volgen van zijne voetstappen? Behoort dat tot het beeld, hetwelk Hij ons heeft nagelaten? Het is daarom dat wij op de hoogheid en verhevenheid van zijn persoon gewezen worden, opdat er eerbied en ontzag voor Hem in ons binnenste zou verwekt worden. Het is daarom dat er van zijne liefde tot in den dood, van zijne geboorzame zelfopoffering telkens gewaagd wordt, opdat gevoelens van dankbare wederliefde in ons zouden ontgloeijen of toenemen. Het is daarom dat zijne wederkomst ten gerigte ons verkondigd wordt, opdat wij zonder verschrikking voor Hem zouden mogen ver-

schijnen, en in die toekomst niet beschaamd worden. Het is ook hierom dat men ons den valschen waan zocht te ontnemen, als of de doop, dien wij in onze kindschheid of later ontvingen, als of de Christelijke naam, de belijdenis, en hetgeen de wereld voor braafheid en zedelijkheid houdt, een burgerlijk, maatschappelijk onbesproken gedrag toereikende zou zijn om ten leven in te gaan. Neen zulk eene deugdsbetrachting, waarbij men naauwelijks aan JEZUS denkt, kan ook een Jood en Heiden beoefenen. Iets meer wordt van ons, belijders van het Evangelie, gevorderd. Wij moeten doen wat JEZUS bevolen heeft, *omdat* Hij het geboden heeft en *zoo als* Hij het geboden heeft. Eerbied, liefde, gehoorzaamheid uit geloof in Hem geboren, moet de groote trek, de bron van ons doen en laten, van geheel ons leven zijn.

Indien ons dit nu alles wordt voorgesteld, dan komt het er op aan, dat wij het ook in beoefening brengen. Het geldt allen, wien dit boekje in handen komt, van wat stand, jaren of betrekking zij ook zijn mogen, zon-

der eenige uitzondering. Niemand zegge dan, in mijn stand, op mijn post, in mijn beroep, op mijne jaren kan dit of dat gebod des Heeren niet zóó stipt volbragt worden. Het discipelschap van den Heer JESUS moet niet aan stand, beroep of jaren opgeofferd worden. In elken kring, stand en betrekking kan en moet het beoefend worden, en even als het zuurdeeg op eene mate meelbloem, zoo, als een beginsel op ons bedrijf, en de waarneming van hetzelfde kracht doen en in ons werken. Het onderhouden der geboden van God en CHRISTUS is geen zondagskleed, dat wij slechts op zekere plaatsen en gezelschappen vertoonen en omhangen; maar in het dagelijksche leven, in huis en vriendenkring, bij onze uitspanningen en vermaken, op de beurs, het kantoor, op het studeervertrek en in den winkel kunnen afleggen. Zoo is CHRISTUS ons niet geleerd. Dat is geene belijdenis, geen volgen van Hem. Dat is veelmeer een schamen, een verloochenen van, en ongehoorzaam zijn aan Hem. Niemand bedriege zich zelve met zulk een dood geloof en zulk eene uitwendige belijdenis. Hij, bij wien het zoo gesteld is, houde zich niet voor

een discipel des Heeren, want hij is het niet. Hij behoort niet tot de schapen, die de Heer als de zijnen erkennen zal, want deze hooren zijne stem en volgen Hem.

Vraagt gij, hoe kan ik alles weten wat ik doen moet? Gij hebt het eigen woord des Heeren, waarin gij het vinden en lezen kunt. Gij hebt een geweten, waardoor gij u zelve beproeven kunt, en het voorbeeld van CHRISTUS waaraan gij u spiegelen en toetsen kunt. Het is echter niet genoeg te weten, wat van ons gevorderd wordt; er moet ook lust zijn om het te willen, kracht om het te kunnen, en moed om het in weerwil van alle bezwaren en tegenstand, te durven doen. Daarom moet het bij ons tot eene besliste, onverdeelde keuze komen om CHRISTUS toe te behooren en te dienen. CHRISTUS moet ons dierbaar zijn door het geloof. CHRISTUS moet in ons leven, wij door Zijne liefde gedreven worden, wij Hem boven alles zoeken welbehagelijk te zijn.

Gedurig moeten wij bedenken, dat het de Heer is, die ons oordeelt, en dat Zijne goedkeuring ons meer waardig is dan die der

menschen. Wanneer deze dingen bij ons zijn en in ons overvloedig gevonden worden, dan zullen zij ons niet ledig noch onvruchtbaar laten in de kennis van den Heer JEZUS CHRISTUS. Wie daartoe lust heeft, zoeken het in het gebed tot Hem, die niet slechts eischt, maar ook helpt en ondersteunt, alles belooft en alles geven wil, wat wij in Zijne dienst van noode hebben, wiens genade en Geest ons genoeg is, en door wiens kracht wij alles vermogen. Mogten wij elken dag beginnen met de bede: »Heere wat wilt Gij dat ik doen zal?» en dien eindigen met het gebed: »toets mij of er een schadelijke weg bij mij is, en leid mij op den eeuwiggen weg?» Mogten wij van PAULUS leeren ons, waar wij ook zijn, voor niemand te schamen en te toonen, wiens wij zijn en wien wij dienen. Prenten wij het ons gedurig in als het groote dagwoord op onze levensreis, bij al ons bedrijf, gelooven, belijden en volgen van den Heer JEZUS: Zijne stem te hooren, Zijn naam en Zijne zaak voor te staan, zijne voetstappen te drukken, dat is de naaste, de veilige, de eenige weg naar den hemel. Vrede en barmhartigheid over

een iegelijk, die naar dezen regel wandelt! Groote en dierbare, ja alle beloften des Heeren zijn daaraan verbonden. Wie Hem het onbepaaldst gelooft, heeft de meeste rust, blijdschap en kracht ten goede. Wie Hem het vrijmoedigst belijdt, is Hem het meest tot eer en zijnen mede discipelen tot nut. Wie hem het naauwgezetst en getrouwst volgt, zal de heerlijkste kroon verwerven. Indien gij deze dingen weet, zalig zijt gij, zoo gij dezelve doet!

Och! dat de Geest door U beloofd!
Die in U is, gezegend Hoofd!
Ook ons uw' leden meer doe leven:
Dan leven wij, getrouwe Heer,
Tot uw en tot uws Vaders eer,
En ons geloof zal vruchten geven.
